

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Nitkou ve věci

žalobce: **M. U.**, nar. X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
t. č. pobytem Přijímací středisko X
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Tomšíčkem
sídlem Vlastina 602/23, Plzeň

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2024, č. j. OAM-1736/LE-LE05-LE05-NV-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 1. 2024, č. j. OAM-1736/LE-LE05-LE05-NV-2023, se ruší.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Tomáši Tomšíčkovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 73 odst. 3 písm. c) a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) rozhodl o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky,

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

a to do 26. 6. 2024.

2. Žalobce přicestoval dne 29. 12. 2023 letecky linkou z Istanbulu na Letiště Václava Hlavu v Praze (hraniční přechod Praha Ruzyně) a měl v úmyslu vstoupit na území ČR. Při kontrole se prokázal

cestovním pasem vydaným Uzbekistánem a povolením k pobytu, které mělo být vydáno Polskem s platností do 30. 6. 2025. V 13:55 hod byl žalobci odepřen vstup z důvodu, že dle Schengenského informačního systému (SIS II) nežádoucí osobou, a to s platností od 21. 8. 2023 do 21. 8. 2026, přičemž tento záznam byl do systému vložen příslušným orgánem Polska.

3. Téhož dne v 14:00 žalobce požádal o mezinárodní ochranu.

Obsah podání účastníků řízení

4. Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že by přicestování přes uložení správního vyhoštění Polskou republikou samo o sobě představovalo nebezpečí pro veřejný pořádek. Zdůraznil, že jeho protiprávní jednání bylo způsobeno zejména neznalostí práva a neporozuměním významu jemu doručených správních rozhodnutí. Po svém posledním opuštění území EU se žalobce navrátil, neboť se rozhodl využít možnosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, protože se pobytu v Uzbekistánu obával a vzhledem k okolnostem jeho případu se v zemi jeho původu necítí bezpečně. Výše uvedené demonstruje, že společenská škodlivost žalobcova jednání nedosahuje takové intenzity, aby se o žalobci dalo hovořit jako o hrozbě pro společnost ČR. K podpoře této argumentace žalobce cituje z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), jmenovitě z rozsudků SDEU ze dne 15. 2. 2016 ve věci C-601/15 PPU J. N. a ze dne 15. 2. 2016 ve věci C-72/22 PPU Valstybės sienos apsaugos tarnyba jejich závěry o tom, že pojem hrozba pro veřejný pořádek předpokládá zjištění, že individuální chování žadatele představuje „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti“, přičemž takovým chováním není prostá skutečnost, že žadatel pobývá na území státu neoprávněně. Rovněž poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2023, č. j. 49 A 4/2023-36, s tím, že okolnosti případu jsou téměř shodné s případem žalobce, pouze s tím rozdílem, že se cizinec ve zmiňovaném rozsudku dopustil závažnějšího porušení právních předpisů a např. se prokazoval padělaným vízem.
5. Žalobce dále považuje za nesprávný závěr žalovaného o účelovém podání žádosti o mezinárodní ochranu jen kvůli dosažení vstupu na území. Uvedl, že v Uzbekistánu žil s manželkou, jejíž bratři pracují u tamní policie. S manželkou se však rozvedl a v důsledkem tohoto bouřlivého rozpadu manželství čelil žalobce výhrůžkám bratrů své, nyní již bývalé manželky. Žalobce nemohl hledat pomoc u policie, neboť manželčini bratři u policie pracují.
6. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný nedostatečně zvážil možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze konstatuje, že využití zvláštních opatření není možné, avšak bez toho, aby se jakkoliv hlouběji zamýšlel nad touto otázkou.
7. Žalobce konečně uvedl, že i kdyby připustil, že v jeho případě byl naplněn důvod pro nepovolení vstupu na území dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, v žádném případě se nemůže ztotožnit s délkou doby, po kterou mu žalovaný neumožnil vstup na území České republiky realizovat. Stanovená doba je nepřiměřeně dlouhá a odporuje účelu zajištění. Žalovaný v odůvodnění této části napadeného rozhodnutí zcela nesprávně počítá lhůtu pro

rozhodnutí správního orgánu soudu o udělení mezinárodní ochrany, následně lhůtu na podání případné žaloby proti tomuto rozhodnutí a lhůtu, v níž musí soud o žalobě rozhodnout, dále lhůtu pro podání případné kasační stížnosti a následně lhůtu, v níž musí soud o stížnosti rozhodnout.

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobci byl po vydání napadeného rozhodnutí vstup na území ČR povolen a žalobu považuje za bezpředmětnou. Žalobce ve své replice uvedl, že postupem žalovaného uspokojen nebyl, neboť žalovaný tak neuskutečnil na základě vlastní vůle, ale aby dodržel své zákonné povinnosti.

Podstatný obsah správního spisu

9. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce dne 29. 12. 2023 přicestoval letecky z Istanbulu na Letiště Václava Havla Praha (dále jen „letiště Praha“), kde se prokázal biometrickým cestovním dokladem

Uzbekistánu. Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že je veden jako nežádoucí osoba v Schengenském informačním systému (SIS II), a to s platností do 21. 8. 2026, přičemž tento záznam do systému vložily příslušné orgány Polska. Jmenovanému byl z tohoto důvodu odepřen vstup na území ČR. Následně žalobce požádal o mezinárodní ochranu.

10. Následně žalovaný vydal dne 4. 1. 2024 napadené rozhodnutí, jímž žalobci nepovolil vstup na území České republiky, a současně stanovil dobu, na niž se nepovoluje vstup, do 26. 6. 2024. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce přicestoval na letiště Praha dne 29. 12. 2023 linkou z Istanbulu a měl v úmyslu vstoupit na území České republiky. Při hraniční kontrole provedené příslušníky Policie ČR se prokázal biometrickým cestovním dokladem Uzbekistánu. Lustrací v příslušných evidencích bylo zjištěno, že cizinec je veden jako nežádoucí osoba v Schengenském informačním systému (SIS II), a to s platností do dne 21. 8. 2026, přičemž tento záznam do systému vložily příslušné orgány Polska. Žalobci bylo z toho důvodu příslušníky Policie ČR dne 29. 12. 2023 odepřen vstup na území členských států. Žalovaný konkrétně uvedl, že je důvodné se domnívat, že by žalobce mohl v případě povolení vstupu na území představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Proto je nutné s ním vést řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení osobní svobody. Žalobce již v minulosti porušoval veřejný pořádek, třebaže na území jiného členského státu Evropské unie, konkrétně Polska, kde mu byl za porušení pobytových pravidel uložen zákaz vstupu na území Evropské unie. Činí tak i nyní, když do České republiky přicestoval neoprávněně a pokusil se neoprávněně vstoupit na území v rozporu s uloženým zákazem, a to dle vlastního vyjádření zcela vědomě. Žalobce má zjevně v úmyslu v protiprávním jednání pokračovat. Dle názoru žalovaného tedy existují skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající nejen v tom, že tak činil a činí tak i nyní zcela vědomě a hodlá v tomto jednání pokračovat. V tom mu bylo zabráněno umístěním v přijímacím středisku. Žalobce svou žádost dle názoru žalovaného podal až poté, co jeho pokus dostat se v rozporu s uloženým zákazem na území České republiky neuspěl a byl mu odepřen vstup. Dle žalovaného tedy žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky i Evropské unie.

Posouzení žaloby soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 73 odst. 6 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud o žalobě rozhodl v souladu s § 73 odst. 7 větou třetí zákona o azylu bez jednání, neboť účastníci ve stanovené

lhůtě jednání nenavrhli a soud jeho konání nepovažoval za potřebné.

12. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), neboť v daném případě neshledal důvody, pro které by měl posuzovat zákonnost nepovolení vstupu a s tím spojeného omezení osobní svobody žalobce podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, a ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 Azs 170/2019-50, č. 3/2020 Sb. NSS).
13. Soud současně neopomněl, že řízení o nepovolení vstupu dle § 73 a § 74 zákona o azylu je fakticky i dle čl. 8 a násl. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „kvalifikační směrnice“), zajištěním, a proto se na soudní přezkum uplatní závěry rozsudku velkého senátu SDEU ve spojených věcech
14. C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, dle nichž musí soud z moci úřední přihlížet i k těm nezákonnostem rozhodnutí o zajištění, jež účastníci nenamítali (srov. třetí právní větu k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 5 Azs 96/2021-39). Vady, ke kterým musí přihlídnout z úřední povinnosti nad rámec uplatněných žalobních bodů, však soud neshledal.
15. Podle § 73 odst. 3 písm. a) až c) zákona o azylu „[m]inisterstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže
16. a) účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti,
17. b) se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, a není-li totožnost jinak známa,
18. c) je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.“
19. Soud se proto dále zaměřil na posouzení otázky, zda žalovaným dovozené důvody pro nepovolení vstupu skutečně naplňují pojem nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu.
20. SDEU v rozsudku ze dne 15. 2. 2016 ve věci *J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, C-601/15, konstatoval, že výklad pojmů „národní bezpečnost“ a „veřejný pořádek“ uvedených v jiných směrnících v judikatuře Soudního dvora se uplatní rovněž v případě přijímací směrnice. Odkázal tedy na svá dřívější rozhodnutí, ve kterých uvedl, že „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě narušení společenského řádu, které představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (např. rozsudek ze dne 11. 6. 2015 ve věci *Z. Zh. a Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie a I. O.*, C-554/13). Také zopakoval, že pojem „veřejná bezpečnost“ zahrnuje vnitřní i vnější bezpečnost členského státu a že veřejná bezpečnost může být dotčena zásahem do funkčnosti základních institucí a veřejných služeb, jakož i přežití obyvatelstva, stejně jako nebezpečím vážného narušení vnějších vztahů nebo mírového soužití národů anebo zásahem do vojenských zájmů (viz rozsudek ze dne 23. 11. 2010 ve věci *Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis*, C-145/09). Shrnul tedy, že narušení národní bezpečnosti nebo

veřejného pořádku může, s ohledem na požadavek nezbytnosti, odůvodňovat zajištění žadatele nebo trvání jeho zajištění na základě čl. 8 odst. 3 prvního pododstavce písm. e) přijímací směrnice [toto ustanovení transponuje mj. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. soudu] pouze za podmínky, že jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti nebo vnitřní či vnější bezpečnosti předmětného členského státu. Pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ pro účely § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je proto třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023-28 nebo ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35).

21. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný spatřoval hrozbu pro bezpečnost či veřejný pořádek v kumulaci těchto skutečností: žalobce je veden v systému SIS II jako nežádoucí osoba, které byl zamítnut vstup na území schengenského prostoru, vstoupil na území České republiky bez pobytového oprávnění, podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, co byl z Evropské unie vyhoštěn a následně neuspěl se svým pokusem vstoupit na území České republiky, a vyjádřil úmysl na území České republiky pracovat, přestože k výdělečné činnosti na území České republiky nebyl oprávněn. Soud přitom souhlasí se žalobní argumentací, že uvedená jednání ani ve svém souhrnu v tomto konkrétním případě nedosahují takové intenzity, aby bylo možno uzavřít, že vstup žalobce na území je spojen s nebezpečím pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.
22. Předně se nelze ztotožnit se závěrem žalovaného, že by relevantní nebezpečí bylo dáno již tím, že žalobce do ČR přicestoval neoprávněně a pokusil se neoprávněně vstoupit na území. Soud nepopírá, že popsaná jednání jistě odporují platným právním předpisům, nicméně samotné porušení právních předpisů ještě nutně nemusí znamenat skutečnou hrozbu pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, neboť je třeba vždy zohledňovat celkové okolnosti případu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-15). Dle judikatury správních soudů, je-li neoprávněný vstup na území spojen s podáním žádosti o mezinárodní ochranu zdůvodněné strachem z pronásledování v zemi původu, pak závěr o hrozbě

pro bezpečnost státu či veřejný pořádek nelze dozovat pouze z toho, že příčinou neoprávněného vstupu je absence platného pobytového dokladu. Viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013-73, který vyložil, že „v případech žadatelů o azyl se v zásadě na rozdíl od běžných imigrantů jedná o situace, kdy s ohledem na případný strach z pronásledování v zemi jejich původu, tyto osoby objektivně ani nemusí mít možnost zajistit si předem potřebné doklady pro vstup do země, v níž zamýšlí požádat o mezinárodní ochranu. Nepovolení vstupu na území České republiky pouze na základě skutečnosti, že žadatel o azyl nepředloží vstupní vízum, by tak nebylo ničím jiným než generálním prevenčním opatřením trestajícím samotné podávání žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené nicméně není překážkou tomu, aby žalovaný přistoupil k uplatnění zajišťovacích prostředků v případech, kdy dospěje k důvodnému závěru o snaze žadatele o zneužití azylového řízení“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016-31). Samotný nelegální vstup či pobyt na území neodůvodňuje vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území. Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (včetně veřejného pořádku) tedy není fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, či rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30 a ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016-31).

23. Výše uvedené důvody tedy nelze považovat za dostatečné k odepření vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Nepostačuje bez dalšího skutečnost, že cizinec nedisponuje pobyťovým oprávněním, pokud však k absenci pobyťového oprávnění nepřistoupí další okolnosti. Takovými okolnostmi podle judikatury může být např. protiprávní jednání v dřívějších zemích pobytu či na území ČR, trestná činnost, zjevná a prokázaná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu, nerespektování dříve uloženého zákazu vstupu na území či rozhodnutí o vyhoštění, vedení cizince jako nežádoucí osoby v schengenském informačním systému apod. (viz např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023-37).
24. Žalovaný dále tvrdil, že žalobce zneužil institut mezinárodní ochrany, neboť požádal o mezinárodní ochranu až po té, co mu byl odepřen vstup na území České republiky, tedy s cílem obejít zákaz vstupu na území a dostat se na území, když by mu to jinak nebylo umožněno. Jak ovšem plyne ze správního spisu, k odepření vstupu na území následovalo po pasové kontrole v celním odbavovacím prostoru letiště Praha. Aby tedy obstál závěr žalovaného, je třeba zhodnotit, zda měl žalobce možnost podat žádost o mezinárodní ochranu v nějaké dřívější fázi a zda předání cestovního pasu ke kontrole již neznamenovalo zbytečné prodlévání s tímto úkonem. Přihlášení se bez prodlení je ostatně podmínkou nestíhatelnosti ve smyslu čl. 31 Ženevské úmluvy, podle něhož „[s]mluvní státy [a tedy i Česká republika] se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost“ (zdůraznění doplněno soudem).
25. Jak opakovaně konstatuje zdejší soud, na jednu stranu je logické, že pokud určitá osoba má v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu kvůli obavě před pronásledováním či jiné hrozbě v zemi původu, pak by taková žádost měla být jedním z jejích prvních kroků po vstupu na území první bezpečné země (z této úvahy ostatně vychází shora citovaný čl. 31 Ženevské úmluvy) [srov. rozsudek ze dne 25. 10. 2023, č. j. 44 A 16/2023-18 nebo ze dne 30. 8. 2023, č. j. 58 A 3/2023-37]. Na druhou stranu, v realitě života leckdy nebude možné, aby po vkročení na půdu bezpečné země došlo hned a okamžitě i k podání příslušné žádosti. Reálně bude existovat vždy určitá časová prodleva, kdy osoba zamýšlející požádat o mezinárodní ochranu fakticky bude již na území, ale ještě nestihne projevit vůli podat žádost. V prostoru mezinárodního letiště přitom nebývá vždy snadné se okamžitě zorientovat, zvláště ocitne-li se na něm cestující poprvé. Jedná-li se navíc osobu z jiného jazykového prostředí, pak je prvotní orientace o to těžší. Po opuštění paluby letadla přitom

bývá pro běžného cestujícího přirozené vyhledat nejprve prostor celního odbavení, tímto projít a až teprve pak začít uskutečňovat konkrétní plány v dané zemi. Soud proto nespatřuje nic závadného na tom, že se osoba zamýšlející požádat po příletu o mezinárodní ochranu rozhodne zabývat vyhledáváním úřadu příslušného k přijetí její žádosti až poté, co na letišti projde odbavením. Jen z toho, že se někdo nepokusí dovolat mezinárodní ochrany již v době mezi opuštěním paluby letadla a vstupem do prostoru celního odbavení, ještě nelze činit závěr o zbytečném prodlévání. Za zbytečné prodlévání nelze považovat ani to, že při pasové kontrole v odbavovacím prostoru není současně s faktickým předáním cestovního pasu do rukou příslušníka celní správy okamžitě projevena vůle podat žádost o mezinárodní ochranu. I podle výkladu Nejvyššího správního soudu prostý fakt, že žadatel podal žádost

až několik hodin poté, co mu byl policií odepřen vstup na území České republiky, v žádném případě neodůvodňuje závěr o účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu a potažmo o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30, odst. 39). Dle názoru soudu byla prodleva žalobce s podáním žádosti v rámci myslitelných mezí, pokud pravidelný přílet linky z Istanbulu byl v 13:20, žalobci byl odepřen vstup v 13:55 a žalobce požádal o mezinárodní ochranu v 14:00. Argumentace žalovaného, že žalobce zneužil institut mezinárodní ochrany, neboť požádal o mezinárodní ochranu až po té, co mu byl odepřen vstup na území ČR, tak neobstojí.

26. Jako skutečně relevantní důvod pro závěr, že žalobce představuje nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, by tak mohla být v projednávané věci pouze skutečnost, že žalobce je veden v záznamu SIS jako nežádoucí osoba s platností do 21. 8. 2026. I v tomto případě je ale vždy nutné zohlednit konkrétní skutkové okolnosti případu a chování cizince, přičemž musí dojít ke kumulaci nežádoucího jednání. Dle názoru soudu je podstatný i charakter porušení povinností souvisejících s řízením o nepovolení vstupu, dosavadní chování cizince a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38).
27. V projednávané věci je pravdou, že žalobci byl zakázán pobyt na území členských států Evropské unie. Potud lze souhlasit s žalovaným, že žalobce si musel být vědom, že vstupuje na území České republiky i přes zákaz vstupu a pobytu na území členských států Evropské unie. Přesto soud po posouzení konkrétních okolností projednávaného případu nedospěl k závěru, že by jednání žalobce bylo natolik závažné, že by mohlo představovat nebezpečí pro veřejný pořádek nebo bezpečnost státu. V žalobě žalobce zdůraznil, že jeho protiprávní jednání bylo způsobeno zejména neznalostí práva a domněnkou, že tím důležitým aspektem pracovního víza byla skutečnost, že žalobce pracuje, přičemž žalovaný toto tvrzení nijak nezpochybnil. Za této situace soud nepovažuje jednání žalobce za natolik závažné, aby dosahovalo intenzity nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejného pořádku. Žalovaný ani nijak blíže nezduvodnil, že by existovala důvodná obava, že by žalobce nespolupracoval v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření, nebo že by pokračoval v cestě po schengenském prostoru bez oprávnění.
28. Soud proto uzavírá, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by na straně žalobce byla snaha o zneužití institutu mezinárodní ochrany. Nebyla-li prokázána snaha o zneužití institutu mezinárodní ochrany ani jiná žalovaným nezmíněná závažná okolnost, zůstává zde již pouze skutečnost spočívající ve vstupu na území členského státu Evropské unie i přesto, že byl žalobce veden jako nežádoucí osoba v schengenském informačním systému SIS II, což však dle soudu v konkrétním případě nepostačuje k závěru o relevantní hrozbě pro bezpečnost státu či veřejný pořádek. Nebyla-li prokázána relevantní hrozba pro bezpečnost státu či veřejný pořádek, pak není naplněn ani důvod pro nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, na základě něhož bylo vydáno napadené rozhodnutí, a proto jej soud musí zrušit pro rozpor se zákonem (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu se soud ani dále nezabýval žalobní výtkou ohledně nepřiměřené délky stanovené doby zajištění, neboť tato otázka se stává s ohledem na závěr soudu o nezákonnosti napadeného rozhodnutí bezpředmětná.
29. Nebyla-li v předmětné věci prokázána snaha o zneužití institutu mezinárodní ochrany, pak logicky nemůže obstát ani závěr, že by žalobce jistě nerespektoval případná zvláštní opatření

dle § 47 zákona o azylu. Takový závěr je za dané procesní situace skutečně jen spekulativní.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

30. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). O vrácení věci žalovanému soud nerozhodl, neboť napadené rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení (§ 73 odst. 5 zákona o azylu), tudíž zde po jeho zrušení není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. per analogiam rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36).
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
32. Zástupce žalobce byl ustanovena na základě usnesení č. j. 42 A 1/2024-15. Podle § 35 odst. 10 první věty s. ř. s. hotové výdaje ustanoveného zástupce a jeho odměnu za zastupování platí stát. Zástupkyni žalobkyně soud přiznal odměnu za 1 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) [replika ze dne 23. 2. 2024]. Podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu činí odměna za jeden úkon právní služby 3 100 Kč. Celková odměna proto činí 3 100 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu činí paušální náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto je součástí odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů též náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 3 400 Kč (714 Kč). Celkem tedy zástupkyni žalobkyně náleží 4 114 Kč. Tato částka bude zástupci žalobce vyplacena ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. března 2024

Mgr. Petr Nitka, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

